

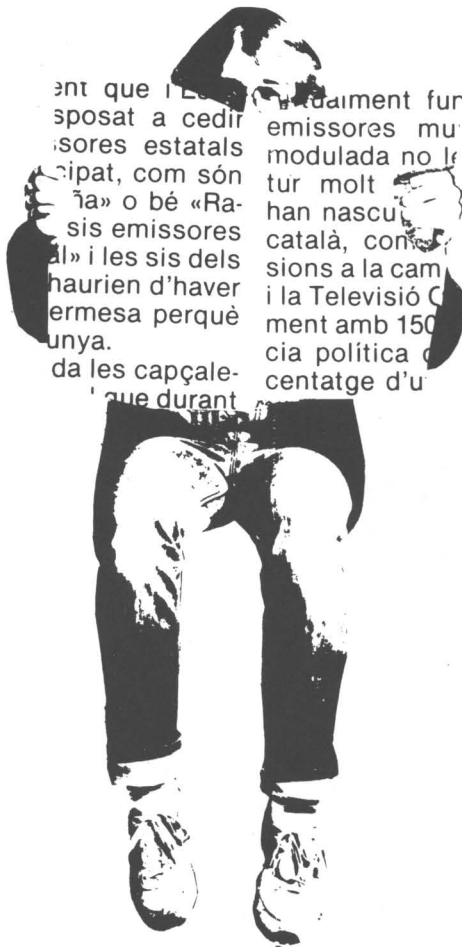
Pas a desnivell

Animem-nos, si us plau

Estem obsessionats per la nostra demografia, que és realment emocionant. No parem de fer números: que si som una mica més de la meitat... O bé no, que ja hem arribat al cinquanta per cent. O alto! Que les últimes estadístiques ja insinuen que la mitjana ens ha deixat enrere i que la tendència regressiva es va accentuant.

Barregem les xifres amb jocs de lletres i la recerca desesperada de denominacions que ens permetin de trobar la jeia: els altres catalans, els catalans-catalans, els catalans d'expressió castellana (i viceversa), els nous, els vells, els transformistes, els d'anada i tornada... Es comprèn que el fenomen ens preocupi, perquè té volum i cos propi, però hi ha el perill que acabem fent-lo servir de llàgrima-jòquer, útil per a plorar-ho tot. Em sembla que no s'hi val. Es miri com es miri, per intens que sigui el moviment de personal, la matèria primera autòctona és la mateixa, no s'hi veuen causes de disminució fora de les dictades per la naturalesa. Vull dir que els catalans no hem estat víctimes de genocidi, en el sentit d'extermini físic (això, per ara, ens ho hem estalviat) i que som els que hauriem estat al marge de retocs històrics que depenen de variadíssimes circumstàncies. Tot al més, si les coses ens haguessin anat de cara, seriem amos del local —no uns rellogats—, però és molt possible que també hauriem tingut cues i tumults davant els centres expenedors d'entrades, perquè ens ha tocat una zona voltada de manufacturadors de material humà molt actius, amb sobrants que els és indispensable d'exportar. I qui sap: potser si que en el cas d'haver-nos pogut administrar lliurement, sense tensions ni recells, l'aprofitament hauria estat ben equitatiu —a benefici mutu— amb els recursos repartits com a bons germans. Però tornem a reprendre el fil de la llàgrima furtiva. Admetem que els catalans som cada vegada menys. En un món saturat, això no és pas una desgràcia d'aquelles que conviden a esquinçar les cartes. Ja estarien ben contents els xinesos d'arribar a una conclusió semblant! No sé si alegrar-me'n o no, però el cas és que no tenim la vocació d'insecte reproductor i voraç, d'aquells que necessiten provocar conflictes per conquistar espais.

Es veritat, som pocs. Però això ens compromet a treballar més, perquè la

ent que i...
sposat a cedir
sors estatals
cipat, com són
ña» o bé «Ra-
sis emissores
al» i les sis dels
haurien d'haver
ermesa perquè
unya.
da les capçale-
que durant

feina és molta. No és correcte que quan alguna cosa ens falla ho atribuïm a unes realitats de difícil reversió i ho aprofitem per a donar-ne la culpa als altres. Si fracassa una premsa nostra no podem dir —no tindriem vergonya— que la culpa és perquè no l'ha comprada l'«altra» meitat, quan el cert és que si respongués la meitat diguem-ne més obligada ho salvariem tot. Considerat així, se'n podrien extreure deduccions derrotistes, però tampoc no seria just que valoréssim a la baixa el nostre nivell d'intel·ligència. Ens hem passat molt anys lamentant-nos del mal que ens feia una dictadura feixista que es proposava, com a un dels seus objectius formals, l'anihilament de la nostra identitat, i ara que comprovem que va

estar a punt d'aconseguir-ho no podem fer veure que no sabem què passa. Estic segur que proporcionem grans alegries als nostres enemics de sempre, que es deuen sentir molt llestos.

És evident que no n'hi ha, ni de bon tros, per refugiar-nos en un cofoïsmes que també seria insensat. Però estaria bé que al costat de la denúncia de les coses que van malament —i del combat constant per corregir-les— no ens oblidéssim de remarcar i reforçar els aspectes positius. Perquè n'hi ha, per fortuna, i alguns són francament miraculosos. Més del que podiem esperar! Penso que els grans devem als joves els estímuls que necessiten per posar en joc el coratge que ens caldrà durant molt de temps. No ens enganyéssim pas, perquè ningú no ens regalarà res.

Simplement, si som la meitat vol dir que hem de treballar el doble, i si la proporció s'anés alterant d'una manera negativa, hauriem de treballar tres, quatre o les vegades més que calguessin. De tota manera, jo no dramatitzaria massa: crec, necessito creure-ho, que l'altra meitat (una bona part, o la part bona) ens ajudarà a construir el tot que desitgem. N'hi ha alguna prova que obre moltes finestres a l'esperança. Tenim un enemic comú, perquè ells si que foren víctimes d'un genocidi que va obligar-los a abandonar la terra on van néixer, en un afany legítim de sobreviure. L'opressió, per part dels qui la sofreixen, és un element de solidaritat. ●

PERE CALDERS

